

ΗΟΙΚΗ ΤΠΕΡΟΧΗ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ.

ΜΕΓΑΛΗ διαφορά μεταξὺ τῆς σοφίας τῶν θείων Γραφῶν, καὶ τῆς σοφίας τῶν βιβλίων τῶν ἀνθρώπων. Ἐάν ἀναγνώσῃς τὸν περὶ ψυχῆς, τὸν περὶ ἀρετῆς, τὸν περὶ σωφροσύνης, ἢ τοὺς περὶ τοῦ δικαιού λόγους τοῦ Πλάτωνος, πᾶσαν τὴν ἡθικὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ χρονικὰ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου, τὰ ἡθικὰ συγγράμματα τοῦ Πλούταρχου, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου βιβλία, βλέπεις, ναὶ, εὑρεσιν νοημάτων πλουσίαν, διάθεσιν τῶν εὐρεθέντων εὐτακτον, εὑροιαν λόγουν ἥδονικήν, καλλος συντάξεως τεχνικὸν, ἐπιχειρήματα γενναῖα, ἀποδείξεις ἰσχυράς, ἢ ὅσα ἄλλα ἡ πάνδημος ὥριτορική καὶ ἡ κοσμικὴ διδάσκει φιλοσοφία πλὴν, ἐνόψῳ μὲν ἀναγνώσκεις αὐτά, καὶ θαυμάζεις, καὶ ἡδύνεσαι, καὶ πείθεσαι ἔπειτα, κλείσας τὸ βιβλίον, μένεις γυμνὸς τῆς πνευματικοῦ καρποῦ, ὡς καὶ τὸ πρότερον. Ὄταν δὲ ἀναγνώσκῃς τὰ λόγια, τὰ περιεχόμενα εἰς τὰ βιβλία τῶν θείων Γραφῶν, τότε ἡ θεία ἀπλότης, ἡ ἐν αὐτοῖς λάμπεσσα, καὶ ἡ ἀπλῆ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, καὶ ἡ ἐν αὐτοῖς ἐπουφάνιος σοφία, καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμις, δχι μόνον καθηδύνοντας τὴν σωματικήν αἰσθησιν, ἀλλ ἐξεγείρουν ἢ τῆς ψυχῆς σου τὸν πόθον, καὶ δχι μόνον πείθουν τὸν νοῦν, ἀλλὰ τικοῦν καὶ τὴν καρδίαν σου. Οθεν οἱ ἀναγνώσται καὶ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καρποφορῶσιν, εἰς μὲν τριάκοντα, εἰς δὲ ἑκατὸν, κατ’ ἀναλογίαν τῆς καλῆς αὐτῶν προαιρέσεως.—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΠΕΡΙ ΚΑΡΔΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΤΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ. ΑΡΙΘ. 1.

Η ζωὴ εἶναι μυστήριον· οἱ νόμοι αὐτῆς ἐπιστηρίζονται εἰς μίαν ἀρχὴν, ἣτις ὑπερβαίνει τὴν ἡμετέραν κατάληψιν· ὅλα δὲ τὰ ὑπὸ ζωῶν γινόμενα διακηρύγτεν τρανότατα τὴν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ, ὅστις μόνος ἐδύνατο νὰ κατασκευάσῃ, μόνος δύναται νὰ συντηρῇ αὐτά, ἢ μόνος καταλαμβάνει τῆς ζωῆς τὸ μυστήριον. Ἀρχὴ τις μυστηριώδης, ὑπεκφεύγουσα τοῦ ἀνατόμου τὴν μάχαιραν, εὑρίσκεται εἰς πᾶσαν ἵνα, εἰς πᾶν νεῦρον, εἰς πᾶν σφαίριον αἵματος κυκλοφοροῦντος εἰς τὸ σῶμα· ὑπάρχει βέβαια τὶ, τὸ διόποιον δίδει αἰσθησιν εἰς τὰ νεῦρα, τὴν δύναμιν τῆς συστολῆς εἰς τὰς ἵνας, ἢ τὸ διόποιον μεταβάλλει τὴν τροφήν μας εἰς θερμὸν ἢ ζῶν αἷμα. Ποῖος δύναται νὰ ἔξηγήσῃ τί εἶναι ἡ ζωὴ! “Οσον πλέον ἐρευνῶμεν, τόσον περισσότερον ἀποφούμεν ἢ θαυμάζομεν. Ποῖος σοφὸς δύναται νὰ καυηθῇ ὅτι ἀνεκάλυψε τὰ ἀπόκρυφα τῆς φύσεως;

ἐντομον, ἢ νὰ ζωογονίσῃ τὸ νεκρὸν αὐτοῦ λείψανον, ἢ νὰ συνάξῃ καὶ νὰ ἐνώσῃ πάλιν τὰ σποιχειώδη αὐτοῦ μόρια, καὶ νὰ εἴπῃ, ‘Ζῆδι; Οὐδεὶς· ἀλλ ἔιναι Εἰς, ὅστις δύναται, ὅστις ἢ τοῦτο καὶ ἄλλα πολλά ἔκαμεν, ἐκεῖνος ὅστις εἴπε, ‘Γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς·’ ὅστις ἔπλασε τὸν ἀνθρώπον καὶ ὅλα τὰ ζῶντα μὲ μόνον τὸν λόγον αὐτοῦ.

Ἄλλα μολονότι ἡ ζωὴ, ὅταν ἀφηρημένως θεωρῆται, εἶναι μυστήριον, αἱ ἐνέργειαι ὅμως τῶν ζώντων σωμάτων, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀμέσως ἡ δργανικὴ τῶν ὑπαρξιῶν κρέμεται, ὑπόκεινται, μέχρι τινός, εἰς τὴν ἡμετέραν ἐρευναν, καὶ παρουσιάζουν εἰς τὸν σκεπτικὸν νόον ὑποθέσεις πρεδαιοτάτας. Μία ἐκ τῶν ζωτικῶν ενεργειῶν εἶναι ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ καταλάβωμεν, πρέπει πρῶτον νὰ γνωρίσωμεν τὰ δργανα, διὰ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται· αὐτὰ δὲ εἶναι ἡ καρδία, αἱ ἀρτηρίαι, αἱ αἱρέται, καὶ αἱ φλέβες· τὰ δύο τελευταῖα καλοῦνται καὶ μὲ γενικὴν ὀνομασίαν, αἱ ματηφόραι· αἱ ματηφόραι ἀγγεῖα.

Εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὡς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ τιτηφόρα ζῶα, καὶ εἰς τὰ πτηνά, ἡ καρδία εἶναι σχηματισμένη κατὰ τὸ αὐτὸν σχέδιον. Εἰς δὲ τὰ ἔρπετα, ἵκθνας, καὶ τὰς κατωτέρας τάξεις τῶν ζώων, τὴν εὑρίσκομεν ποικιλοτρόπως μορφωμένην.

Αἱ παρατηρήσεις μας θέλουν ἀρμόδειν κυρίως εἰς τὰ τιτηφόρα καὶ τὰ πτηνά.

Ἡ καρδία εἶναι μέγας τις κοιλός μῆς, διηρημένος ἐπωτερικῶς εἰς τέσσαρας μεγάλας κοιλότητας.

Εἰς τὰ τιτηφόρα εἶναι θεμένη εἰς τὸν θώρακα μεταξὺ τῶν πνευμόνων, καὶ περιτυλιγμένη εἰς ὑμενοειδῆ σάκκον, ὀνουματόμενον περικάρδιον· εἰς δὲ τὰ πτηνά δὲν ὑπάρχει ὁ κυρίως ὀνουματόμενος θώραξ, καὶ οἱ πνεύμονες δὲν εἶναι ἐλεύθεροι, ἀλλὰ προσκολλημένοι εἰς τὰς πλευράς καὶ τοὺς σπονδύλους, οὕτω πως πληροῦντες τὰ μεταξὺ τῶν πλευρῶν κοιλωματα. Ἡ καρδία ἐκ τούτου δὲν εἶναι ἀκριβῶς εἰς τὸ αὐτὸν μέρος τοποθετημένη εἰς τὰ πτηνά, ὡς εἰς τὰ τιτηφόρα· διαφέρει δὲ εἰς διάφορα τινὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν κατασκευήν.

Αἱ τέσσαρες κοιλότητες τῆς καρδίας εἶναι τὸ δεξιὸν ὧτιον, καὶ τὸ δεξιὸν γαστριδιον, τὸ ἀριστερὸν ὧτιον, ἢ τὸ ἀριστερὸν γαστριδιον.

Τὰ ὡτία εἶναι μικρὰ κοῖλα ὠτοειδῆ παραφτήματα ἡ κρεμαστάρια, μὲ μισθὴ περιτειχίσματα, ἔχοντα δύναμιν διάγην· φαίνονται δὲ μᾶλλον πλατυσμοὶ τῶν φλεβῶν, αἱ ὁποῖαι τελειώνουν εἰς αὐτὰ, παρὰ εἰδικαὶ καὶ χωρισταὶ κοιλότητες. Τὰ γαστρίδια σχηματίζεν τὸ μέγα μέρος τούτων

τοῦ ὄργάνων· τὰ περιτεχίσματά των εἶναι πυκνά καὶ μινῷη, ὅχι ὅμως ἔξισους ἢ τῶν δύο· τὰ τείχη τοῦ δεῖπον γαστριδίβ, τὸ ὁποῖον μόνον στέλλει τὸ αἷμα εἰς τοὺς πνεύμονας, εἶναι ἀδυνατώτερα, ἐνῷ τὰ τοῦ ἀριστεροῦ γαστριδίου, δθεν τὸ αἷμα ἔξερχεται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, εἶναι εἰς τὸ ἄκρον δυνατὰ καὶ πυκνά. Τὰ γαστρίδια δὲν εἶναι ἔξωτερικῶς τόσον προδήλως διηγμένα, δον τὰ ωτία· ἀλλ' ἡ μεταξύ των ὄριστική γραμμὴ σημειοῦται μὲ φλέβας ἢ ἀρτηρίας, αἱ ὁποῖαι φαίνονται τρέχουσαι κάτω τῆς καρδίας εἰς τὴν ἄκραν αὐτῆς.

ΤΟ ΕΝ ΔΕΔΦΟΙΣ ΜΑΝΤΕΙΟΝ.

Τα παλαιότερα καὶ ὀνομαστότερα Ἑλληνικὰ μαντεῖα ήσαν δύο, τὸ μὲν εἰς τὴν Λιθόνην, τὸ δὲ εἰς τοὺς Δελφούς· τὸ τελευταῖον ἀπέλαυνε ὑπόληψιν πολὺ μεγαλητέραν ὅλων τῶν ἄλλων· ἡ δ' ἀρχή τη λέγεται νὰ ἐστάθη ὡς ἀκολύθως.—

Εἰς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ ὄργας Παρνασσοῦ ὑπῆρχεν ἀμφιθέατρον τι λόφων, ἔχον εἰς τὴν μέσην βαθὺ σπήλαιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνέβαινε διὰ μέσω στενωτάτερον ἀνοίγματος ἀτμός τις, προξενῶν ἰσχυρὰ ἀποτελέσματα εἰς τοὺς μυελοὺς τῶν ὅποι ἥρχοντο ἐντὸς τῆς ἐπιφύσης του. Τὸ φαινόμενον τοῦτο λέγεται διὰ παρετηρήθη πρῶτον ὑπό τυνος βοσκοῦ, τοῦ ὁποίου αἱ αἰγαὶ, πληγοίον εἰς τὰ κεῖλη τοῦ σπηλαίου βοσκούμεναι, ἐπεπαν εἰς παραδόξους σπασμούς, καὶ δοτις, πλησιάσας νὰ κυττάξῃ εἰς τὸ χάσμα, ἐταράχθη καὶ αὐτὸς ὡς μαινόμενος. Ταῦτα ἐκοινοποιήθησαν εἰς τὴν περίχωρον, ἢ οἱ κάτοικοι, ἀμαθεῖς καὶ δεισιδαιμονες, τὰ ἀπέδωκαν ἀμέσως εἰς θεὸν τινὰ διατρίβοντα εἰς τὸ σπήλαιον. Ὁ τόπος ἥρχισε νὰ θεωρῆται ὡς ἄγιος, καὶ ὅποι ἥθελαν νὰ ειδοποιηθῶσι περὶ τοῦ μελλοντος, ἐπόστρεψαν τις αὐτὸν. Εἰς ἐνέπνεε τὸν ἀτμὸν, καὶ διὰ ἐπιφύρενεν ἐνῷ εὑνίσκετο εἰς τὴν προξενιμένην φρυνίτιδα, ἐλογίζετο προφητεία. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦ προφήτου τὸ ὑπούργιμα, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἦτο κινδυνώδεις,—διότι πολλοὶ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἔλιψην ἐπιπταν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐχάνοντο,—ἀπεφασίσθη ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς περιχώρου, εἰς μόνον νὰ ἐμπνέη τὸν ἀτμὸν, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν αὐτοῦ νὰ κατασκευασθῇ σανίδωμα ὑπεράνω τοῦ χάσματος. Γενιὴ ἐπιστιμήθη, παρθένος καταρχάς, μετὰ ταῦτα διως γερόντισσα· δινομάσθη δὲ Πυθία. Τὸ σανίδωμα ἐκαλεῖτο Τρύπους, καθότι ἐστιγμήστη ἐπάνω εἰς τρεῖς πόδας. Μὲ τὸν καιρὸν, ἀφοῦ ἐγνωμόσθη πλειότερον τὸ μαντεῖον, ἐκτίσθη ναὸς, καὶ διωρίσθησαν ἵερεις· οἵτινες, κινούμενοι ἀπὸ τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέ-

ρον,—διότι ἀπὸ τῆς νῦν ὅποι ἥρχοντο νὰ συμβαλευθῶσιν ἔπειτε νὰ φέρωσιν ἐντάμα καὶ ἀργύριον,—ἐδιοίκουν τὰς ὑποθέσεις τοῦ μαντείου τόσον ἐντέχνως, ὡστε ταχέως ἀπέκτησεν ὑπόληψιν ὡς τὸ ὄλιγότερον σφαλτὸν ἀπὸ δλα τὰ μαντεῖα τῆς Ἐλλάδος.

Οὕτω, ἀγνοοῦντες τὰς αἰτίας φυσικῶν φαινομένων, καταντοῦν οἱ ἀνθρώποι εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν, ἢ οὔτω οἱ φιλάρχυροι μᾶλλον παρὰ φιλόθεοι πλανοῦν τοὺς πολλοὺς πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν ὄφελος, μὴ διστάζοντες ἐνίστε νὰ πράττωσι, χάριν τοῦ χρυσοῦ, καὶ σκληρότητας φρικτάς, καθὼς εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν διότι λέγεται, διὰ αἱ Πύθιαι, τὰς ὁποίας ἐβίαζαν νὰ εμπνέωσι τὸν ἀτμὸν, πίπτουσαι εἰς σπασμοὺς ἀληθινοὺς, προξενούμενους ἢ μόνον ἀπὸ τὸν ἀτμὸν, ἢ καὶ ἀπὸ τέχνην τινὰ τῶν ἐπιστατῶν, ἀπέθνησαν πολλάκις ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν τρίποδα, καὶ οἱ παραδίδομενοι εἰς τοὺς Δελφούς χρησμοὶ δὲν ἦσαν πλὴν αἱ συλλαβαὶ, τὰς ὁποίας αἱ δυνυχεῖς αὐταὶ ἐπιφύρεαν εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου, συνηγμέναι καὶ συνηρμοσμέναι κατὰ τῶν ἱερέων τὴν ἀρέσκειαν!

ΤΡΟΠΟΣ ΜΑΚΡΟΗΜΕΡΕΤΣΕΩΣ.—Ἐπεκράτει διὰ πολλοὺς χρόνους εἰς τὴν Κίναν παραδόξος τις δεισιδαιμονία καὶ πίστις, διὰ μία τῶν ἐκεὶ αἰρέσεων είχεν ἀνακαλύψειν φάρμακον ἀθανασίας πρόξενον. Τρεῖς αὐτοκυάτορες ἀπέθαναν καταφύγησαντες ποτὸν τι, τὸ ὁποῖον ἐδωκαν εἰς αὐτοὺς οἱ εύνοοι τοῦ παλατίου μὲ ὑπόσχεσιν διὰ ἐμελλε νὰ χρηγήσῃ ἡσὴν ἀτελεύτητον. Ἡ καλητέρα μέθοδος τοῦ νὰ μαρούνῃς τὴν ἡσὴν, καὶ νὰ καταστήσῃς αὐτὴν εὐδαιμόνα, εἴπε ποφός τις Μανδαρῖνος πρὸς ἓν τῶν μωφαμένων τούτων ἡγεμόνων, ‘εἶναι νὰ κυβερνῆς τὰς ὁρέεις σου, νὰ ὑποτάσσῃς τὰ πάθη σου, καὶ νὰ πράπτῃς τὴν ἀρετήν. Οἱ πλειότεροι τῶν προκατόχων σου, ὃ αὐτοκαράτορες! ἥθελαν ἡσεῖν εἰς βαθὺ γῆρας, ἀντὶ γηροκούθεν τὴν συμβουλὴν, τὴν ὁποίαν σὲ δίδω.’

ΜΑΘΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ.—Ἐτὶς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κίνας ἔξῆλθε ποτὲ νὰ περιοδεύῃ τὰς ἐκτεταμένας ἐπαρχίας τοῦ κράτους αὐτοῦ, συνωδευμένος μὲ τὸν πρεσβύτερον νίόν του. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐστησε τὴν ἀμαξαν εἰς τὸ μέπον τινῶν ἀγῶνων, ὅπερ ἐδούλευεν οἱ ἀνθρώποι κοπιαστικῶτατα. ‘Σ’ ἐπῆρα μαζῆ μον,’ εἴπε πρὸς τὸν νίόν του, ‘διὰ νὰ ἴδῃς ὁφθαλμοφανῶς τοὺς μοχθηροὺς κόπους τῶν ἀθλίων γεωργῶν, ὡστε, γνωρίζων τοὺς ἴδρωτας τοῦ ἔργων των, νὰ μὴ τοὺς καταβαρύνῃς μὲ φόρους ἀνυποφόρους.’